

**Ennakkoratkaisupyyntö, jonka Curtea de Apel Constanța (Romania) on esittänyt 23.3.2017 –
Sindicatul Familia Constanța ym. v. Direcția Generală de Asistență Socială și Protecția Copilului
Constanța**

(Asia C-147/17)

(2017/C 231/04)

Oikeudenkäyntikieli: *romania*

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin

Curtea de Apel Constanța

Pääasian asianosaiset

Valittajat: Sindicatul Familia Constanța ym.

Vastapuoli: Direcția Generală de Asistență Socială și Protecția Copilului Constanța

Ennakkoratkaisukysymykset

- 1) Onko direktiivin 2003/88/EY (¹) 1 artiklan 3 kohdan säännöksiä, luettuna yhdessä direktiivin 89/391/ETY (²) 2 artiklan kanssa, tulkittava siten, ettei valittajien sijaisvanhempina tekemän työn kaltainen toiminta kuulu niiden soveltamisalaan?
- 2) Mikäli ensimmäiseen kysymykseen vastataan kieltävästi, onko direktiivin 2003/88/EY 17 artiklaa tulkittava siten, että kun kyseessä on valittajien sijaisvanhempina tekemän työn kaltainen toiminta, direktiivin 5 artiklan säännöksistä voidaan poiketa [17 artiklan] 1 kohdan, 3 kohdan b ja c alakohdan tai 4 kohdan b alakohdan nojalla?
- 3) Mikäli edeltävään kysymykseen vastataan myöntävästi, onko direktiivin 2003/88/EY 17 artiklan 1 kohtaa tai mahdollisesti 17 artiklan 3 tai 4 kohtaa tulkittava siten, että tällaisen poikkeuksen on oltava nimenomainen, vai voiko se johtua myös implisiittisesti sellaisesta erityisestä lainsäädännöstä, jossa säädetään työajan järjestämisestä tietyn ammatillisen toiminnan osalta; mikäli tällaisen poikkeuksen ei tarvitse olla nimenomainen, millaisten vähimmäisedellytysten on täyttyttävä, jotta voidaan katsoa, että kansallisella lainsäädännöllä on otettu käyttöön poikkeus, ja voidaanko tällainen poikkeus ilmaista lain nro 272/2004 säännöksissä omaksutulla tavalla?
- 4) Mikäli kysymykseen 1, 2 tai 3 vastataan kieltävästi, onko direktiivin 2003/88/EY 2 artiklan 1 kohtaa tulkittava siten, että aika, jonka sijaisvanhempi viettää yhdessä huollettavanaan olevan lapsen kanssa joko kotonaan tai muussa valitsemassaan paikassa, on työaikaa siitä huolimatta, ettei hän suorita henkilökohtaisessa työopimuksessa hänelle määrättyjä tehtäviä?
- 5) Mikäli kysymykseen 1, 2 tai 3 vastataan kieltävästi, onko direktiivin 2003/88/EY 5 artiklaa tulkittava siten, että se on esteenä lain nro 272/2004 122 §:n kaltaiselle kansalliselle lainsäädännölle; ja mikäli katsotaan, että direktiivin 17 artiklan 3 kohdan b tai c alakohdan tai 4 kohdan b alakohdan voidaan soveltaa, onko direktiivin 5 artiklaa tulkittava siten, että se on esteenä tällaiselle kansalliselle lainsäädännölle?
- 6) Mikäli kysymykseen 1 vastataan kieltävästi ja mahdollisesti kysymykseen 4 myöntävästi, voidaanko direktiivin 2003/88/EY 7 artiklan 2 kohtaa tulkita siten, ettei se kuitenkaan estä myöntämästä työntekijälle vuosilomakorvausta vastaavaa korvausta, kun tällaisen loman pitäminen on mahdotonta sijaisvanhempien työn luonteen vuoksi, tai vaikka vuosiloma olisi muodollisesti myönnetty, työntekijä jatkaa käytännössä työntekoa, ellei hänelle tällaisena ajanjaksona anneta mahdollisuutta olla erillään huollettavanaan olevasta lapsesta? Mikäli tähän vastataan myöntävästi, edellyttääkö oikeus korvaukseen sitä, että työntekijä on pyytänyt lupaa olla erillään huollettavanaan olevasta lapsesta eikä työnantaja ole myöntänyt pyydettyä lupaa?

- 7) Mikäli kysymykseen 1 vastataan kieltävästi, kysymykseen 4 myöntävästi ja kysymykseen 6 kieltävästi, onko direktiivin 7 artiklan 1 kohta esteenä lain nro 272/2004 122 §:n 3 momentin d kohdan kaltaiselle säännökselle tilanteessa, jossa työnantajalla on lain nojalla harkintavalta päättää, antaako se luvan pitää lomaa erillään lapsesta, ja mikäli tähän vastataan myöntävästi, onko se, että loman pitäminen on tällaisen säännöksen soveltamisen vuoksi tosiasiallisesti mahdotonta, katsottava unionin oikeuden rikkomiseksi, jonka perusteella työntekijällä on oikeus korvaukseen? Mikäli tähän vastataan myöntävästi, maksaako tällaisesta direktiivin 7 artiklan rikkomisesta korvauksen valtio vai työnantajan asemassa oleva julkinen yksikkö, joka ei ole taannut mahdollisuutta lomaan erillään huollettavana olevasta lapsesta? Edellyttääkö oikeus korvaukseen tällaisessa tilanteessa sitä, että työntekijä on pyytänyt lupaa olla erillään huollettavana olevasta lapsesta eikä työnantaja ole myöntänyt pyydettyä lupaa?

⁽¹⁾ Tietyistä työajan järjestämistä koskevista seikoista 4.11.2003 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2003/88/EY (EUVL 2003, L 299, s. 9).

⁽²⁾ Toimenpiteistä työntekijöiden turvallisuuden ja terveyden parantamisen edistämiseksi työssä 12.6.1989 annettu neuvoston direktiivi 89/391/ETY (EYVL 1989, L 183, s. 1).

Ennakkoratkaisupyyntö, jonka Bundesgerichtshof (Saksa) on esittänyt 24.3.2017 – Peek & Cloppenburg KG v. Peek & Cloppenburg KG

(Asia C-148/17)

(2017/C 231/05)

Oikeudenkäyntikieli: saksa

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuim

Bundesgerichtshof

Pääasian asianosaiset

Valittaja: Peek & Cloppenburg KG, Hampuri

Vastapuoli: Peek & Cloppenburg KG, Düsseldorf

Ennakkoratkaisukysymykset

- 1) Onko direktiivin 2008/95/EY ⁽¹⁾ 14 artiklan kanssa yhteensopivaa, jos kansallisen tavaramerkin, jonka perusteella vaaditaan aiemmin EU-tavaramerkille ja josta on luovuttu tai jonka on annettu raueta, mitättömyys tai menettäminen voidaan vahvistaa jälkikäteen vain, jos mitättömyyden tai menettämisen edellytykset täyttyvät paitsi tavaramerkistä luopumisen tai sen raukeamisen ajankohtana myös ajankohtana, jona tuomioistuim antaa ratkaisun vahvistamisesta?

- 2) Jos ensimmäiseen kysymykseen vastataan myöntävästi:

onko asetuksen (EY) N:o 207/2009 ⁽²⁾ 34 artiklan 2 kohdassa säädetyllä aiemmuuden vaatimisella se vaikutus, että kansallisen tavaramerkin antama oikeus raukeaa eikä tavaramerkkiä voida enää käyttää sen oikeusvaikutukset voimassa pysyttävällä tavalla, vai pysyykö kansallinen tavaramerkki unionin oikeuden perusteella voimassa, vaikka sitä ei ole enää asianomaisen jäsenvaltion rekisterissä, sillä seurauksella, että tavaramerkkiä voidaan käyttää ja on käytettävä edelleen sen oikeusvaikutukset voimassa pysyttävällä tavalla?

⁽¹⁾ Jäsenvaltioiden tavaramerkkilainsäädännön lähentämisestä 22.10.2008 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2008/95/EY (EUVL 2008, L 299, s. 25).

⁽²⁾ Euroopan unionin tavaramerkistä 26.2.2009 annettu neuvoston asetus (EY) N:o 207/2009 (EUVL 2009, L 78, s. 1).